

A Mikulás újra eljön

Hiszem és vallom, hogy egy szervezet életében a megújulásnak ugyanolyan szerepe van, mint a hagyományok tiszteletének. Sőt, a hagyományok teszik folytonossá az emberi életet. Nálam ez elég korán tudatosult. Pontosan akkor, amikor harminc évvel ezelőtt számomra az első Mikulás-ünnepséget tartottuk a könyvtárunkban. Fiatal munkatársként rám esett a választás. Buzgón olvastam az általam akkor még ismeretlen neveket, szólítgatván a kicsiket, hogy járuljanak magasságos Mikulás személyemhez ajándékért. Emlékszem, olyan kislányt is kihívtam, aki éppen hathónapos, karon ülő csecsemő volt. Ez az idei ünnepségen jutott eszembe, amikor előttem állt az a hathónapos csecsemő, aki ma már anyuka, két gyönyörű kislányával.

Bizony sok idő eltelt azóta. Az én mikuláságom is hamar lejárt. Gondolom azért, mert a fiaim már nehezen tolerálták volna közszereplésemet. Legtöbbször Csaba barátom volt a Mikulás. Az idén is felöltötte a Mikulás-jelmezt. Csaba tökéletes Mikulás. Mindig improvizált beszéddel adja át az ajándékot. Kellő tapintat és empátia is kell ehhez a beosztáshoz, mert az aprónép néha szeppenten közelít a nagyszakállú apóhoz. Csaba szépen és jól énekel, ami szintén elengedhetetlen a jó Mikulásnál. Külön szám egyébként a krumpszok működése. Már néha azt hiszem, tanult kollégám csak azért vállalja az egészet, mert mindig a két legfiatalabb kolléganő öltözik be krumpszoknak, és ekként, mint hű alattvalókhöz illik, kiszolgálják nagyszakállú főnöküket, azaz segítségére vannak az ajándékok osztásában. Megjegyzem, az alig kétéves Marci unokám is ezen a véleményen van, mondván: „Én jobban szejetem a krumpszok jányokat.”

Egy-egy ilyen ünnepi délután számvetésre is alkalmat ad. Vajon miért több a könyvtáros-unoka, mint a gyerek manapság az ünnepélyeken? Talán, mert öregszik a csapat, vagy más munkahelyen már nem tartanak Mikulás-ünnepséget. Nem tudom, de azt állítom, hogy nagy közösségmegtartó ereje van egy-egy ilyen összejövetelnek. Annak is, hogy nálunk szintúgy évtizedes hagyomány, hogy a nyugdíjas munkatársaink is összejönnek. Az már csak figyelmesség kérdése, hogy volt főnökünk születésnapjára esik ez a találkozás. Szóval, mint egy nagy család. És hát a családban is vannak összejördülések, általában akkor, amikor a pénztelenség üti fel a fejét. Nálunk meg különösen igaz ez, mert nemcsak az erősödő infláció tizedeli sorainkat. *Sánta Ferenc* Sokan voltunk című novellája bűdös barlangjának lehelete csapott meg, amikor kényszerűségből nyugdíjba küldtük a szupermikulást. Álltam az ünnepségen és arra gondoltam, mikor jön el Dürrenmatt öreg hölgye, hogy kiválassza a maga III Alfrédját (vagy Alfrédjait), hogy általa megválthassuk a jövő évi költségvetés hiányát, maroknyi intézményi létünk folytatásának zálogát.

Az ünnepség végén a Mikulás felállt, két csinos, bekormozott képű segítője vállára tette a kezét mintha egy kicsit magához ölelte volna őket, és szép hangján rázendített a „Mennyből az angyal” kezdetű karácsonyi énekre. Talán rajtam kívül senki sem vette észre a nagy gyerekforgatagban, hogy a hangulat egyszerre Arany János-i lett. Csaba oly szívhezszólóan énekelt, hogy a krumpszok az oldalán tekintetükkel angyalokká szelídültek. Talán azért hallatszott ilyen szépnek az ének, mert ebben benne volt negyvenkét év öröme, bánata. Aztán eltűntek a gyerekszemek elől.

Megváltó Mikulás, hozz boldog új esztendőtt könyvtárunkra, és ugye jövőre is eljössz!?

Varga Róbert

Az *Európa térképei 1520–2001* címmel a Helikon Kiadó és az Országos Széchényi Könyvtár közös kiadásában megjelent díszalbum bemutatóját 2003. december 2-án tartották a nemzeti könyvtár dísztermében. Az album térképeit az OSZK július 1.–augusztus 31. között kiállításon is bemutatja.